

[Poulsgaard]

at nu skal staten blande sig så lidt som overhovedet muligt, hvis vi vil have dette land til at køre igen.

Der er mange, der har stemt på den konservative regering, fordi man ønsker, at staten skal blande sig så lidt som overhovedet muligt. Så kommer Gud hjælpe mig den samme regering, som siger, at man vil have privat initiativ, og siger, at bare for at få det brede flertal vil man slutte forlig med socialdemokratiet! Ja men hvorfor skal vi så i det hele taget skifte regering? Det kan jo lige så godt være socialdemokratiet, der sidder på flæsket hele tiden – ja, der bliver nikked dernede – for der er ikke nogen forskel. Det er simpelt hen at bedrage befolkningen at påstå hele tiden, at man vil have det brede flertal, for det bliver noget makværk. Nej, lad os få et forlig omkring dette her. Lad os holde de røde udenfor; vi skal i hvert fald ikke have østeuropæiske tilstande på sportens område.

Tinning (VS):

Nogle siger jo, at de røde holder sig ude helt af sig selv. Kulturministeren sagde, at nu var der endelig sket det – og det var for så vidt også bemærkelsesværdigt – at VS og kulturministeren havde indgået en aftale i maj 1984, naturligvis sammen med en række andre, men at vi nu er ved at løbe fra den.

I den aftale står bl.a., at det, der dengang hed Dantop, skulle organiseres på grundlag af den skitse, som ligger i betænkningen. Jeg tror ikke, at kulturministeren vil påstå, at den finansieringsmodel, der ligger i lovforslaget, svarer til den, der lå i betænkningen. Jo, for så vidt angår den trinvise nedsættelse af statsafgiften både på tipning og på V6, men ikke hvad angår resten af finansieringsmodellen; den er ny. Så lad det være et eksempel på, at der også er andre, der har flyttet sig.

Derudover er det, der står i aftalen, at der skal forhandles sommeren over om de nærmere detaljer i Dantops virksomhed, og det er lige præcis det, der bliver interessant.

Så skulle hr. Jimmy Stahr – for nu havde kulturministeren åbnet ballet – også op at sige: vi er vant til de brede forlig, vi kender mekanismerne, vi kan det dér, vi står fast, vi flytter os ikke, og de, som en gang imellem vil og en gang imellem ikke vil, når lige at sige noget, så løber de igen, og nu sidder de

bare og beskæftiger sig med alle mulige mærkelige detaljer, der skal fungere som en undskyldning for at kunne løbe.

Og hvad er det så for en detalje, hr. Jimmy Stahr tager frem? Det er den lidt populære om idrætsudøverne og om at bruge hovedet. Hvad handler det om? Det handler om det mulige kommercielle misbrug af eliteidrætsudøveren. Er det en detalje? Det handler om, at eliteidrætsudøveren for overhovedet at få lov til at udøve sin idræt skal begrænses i sine ytringsmuligheder. Er det en detalje? Det handler om, hvorvidt vedkommende skal tvinges til at rende rundt med nogle reklamer for noget, som udøveren i øvrigt er imod. Er det en detalje? Det handler om, hvorvidt udøveren skal have lov til at bære nogle mærkater for nogle synspunkter, vedkommende måtte være enig i. Er det en detalje? Nej, hr. Jimmy Stahr, det er ikke en detalje, og problemet er lige præcis, at dette lovforslag i bemærkningerne siger:

»Eliteidrætsudøveren må ikke som modydelse for den økonomiske støtte kunne udsættes for kommercielt misbrug i forbindelse med markedsføring af produkter eller meninger.«

Det siger sig selv – og det var det, jeg nævnte i første runde – at det kan alle selvfølgelig skrive under på. Hvem i alverden støtter kommercielt misbrug? Der er jo heller ingen, der synes, det er i orden at spise børn, eller at det ligefrem skulle være en målsætning for noget som helst. Det, der så er afgørende, er selvfølgelig at få fastslået, hvad vi mener med det.

Det er klart, at de aktive idrætsfolk selv skal være med til at administrere denne ordning, det er der jo også lagt op til, men det er lige så klart, at det, der for os i folketinget er afgørende – og det må det også være for socialdemokratiet, hvis ikke jeg tager helt fejl – er, at dette handler om røret med millionerne, og det afgørende spørgsmål må så være: hvad skal vi have for dem?

Skal det offentlige pumpe millioner ind i eliteidrættens fuldstændig uden at stille betingelser? Det kan kulturministeren mene, men det kan da vel ikke være socialdemokratiets holdning, at dette skal handle om betingelsesløs støtte?

Sådan på det helt beskedne plan vil jeg godt nævne, at jeg mener, det kunne være en fordel, at vi én gang om året tog stilling til